

her en Statsopgave for Lovgivningsmagten, som kan nødvendiggøre Tilbageholdenhed overfor den Understøttelsesopgave, som vi her beskæftiger os med.

Som Forholdene for Tiden er, *understøtter Staten i Virkeligheden den ulovlige Strejke*, dette Ord brugt i videre og vistnok rigtigere Betydning end den, hvori Ordet forstaas og praktiseres af de paagældende Myndigheder. — Naar Talen er om den fremtidige Lovgivning, er det imidlertid ligegyldigt, om den hittidige Brug af Ordet sprogligt er den rette. — I den faste Voldgiftsrets Virksomhed har det efter Haanden vist sig, at der i Realiteten ikke er nogen Væsensforskel mellem Strejke, Blokade, mange Boykotninger o. s. v.; og navnlig har den Sondring ikke vundet nogetsomhelst Fodfæste, som synes antaget af Arbejdsløshedsadministrationen, Sondringen mellem den „aktive“ og den „passive“ Strejke.

De Arbejdere, der efter Lovens Ord udelukkes fra Understøttelse, er de, der „omfattes“ af Strejken, og det er — efter den gældende Fortolkning — kun de, der deltager *aktivt* i Strejken, de, der nedlægger paabegyndt Arbejde; medens de, der kun forholder sig *passivt* overfor et Arbejde, som altsaa vægrer sig ved at optage ledigt Arbejde, ikke ved Lovens Strejkebestemmelse afskæres fra Understøttelse. — Om der er andre Lovregler, der berører dem Understøttelsen er et Spørgsmaal, som senere skal omtales; foreløbig tales her kun om Strejkebestemmelsen i § 14 Nr. 1.

Det vil altsaa sige, at de Murere, der forlader de paabegyndte Akkorder, efter § 14 Nr. 1 er afskaarne fra Understøttelse, men ikke de, der vægrer sig ved at paabegynde Akkorder, end sige de, der ikke vil træde ind i Arbejdet i Stedet for de fratraadte. Og — for at sætte Tingen paa Spidsen — de Havnearbejdere, som forlader et halvlosset Skib, de strejker; men de, som fra Kajen ser de fuldladede Skibe komme ind, men vægrer sig ved at gaa i Arbejde, de „omfattes“ ikke af Strejken og er ikke ved Strejkebestemmelsen afskaarne fra Understøttelse.

Til Forsvar for dette at indskrænke Strejkebestemmelsen til de „aktivt“ strejkende har man *dels* fremført principielle Grunde, *dels* henvist til de praktiske Vanskeligheder, man kommer ind i ved ogsaa at medtage de „passivt“ strejkende, *dels* har man hævdet, at der er andre Lovforanstaltninger, som her virker tilstrækkelig supplerende til Strejkebestemmelsen.

Principielt har man anført dette: Der er f. Eks. Arbejde til 100, men der gaar 200 arbejdsledige. Der er altsaa kun 100, der er ledige paa Grund af Strejken, de andre 100 er ledige paa Grund af Arbejdsløshed. Skal de saa alle miste Understøttelsen, fordi Halvdelen vægrer sig ved at arbejde? Og hvem af de 200 skal være de udkaarne? Er der andet Kendetegn til at udpege de udkaarne end dette, *at de har forladt et allerede paabegyndt Arbejde?*

Svaret er formentlig dette, at saa længe den ulovlige Tilstand vedvarer, er enhver af Fagets arbejdsledige Arbejdere ansvarlig for, at Arbejdspladserne ikke besættes, thi enhver holder sig ulovlig tilbage. Enhver er kollektivt enig med de andre om, at der ikke skal arbejdes paa de nævnte Pladser; han har — stiltiende eller udtrykkelig — sluttet Komplot med de andre om Arbejdsvægring; og naar dette Komplot er ulovligt, skulde Staten da understøtte ham dertil?

Det er ikke rigtigt, at den enkelte Arbejder ved at miste Understøttelsen *kommer til at lide for andre Arbejders Synder*; det er for hans egen Synd, han lider, thi det er det ejendommelige ved negative Retsbrud — Undladelsessynder —, at enhver, der er med i Undladelsen, er ansvarlig, selv om den Handling, der udkræves, kun kan foretages af en Enkelt. Hvis samtlige Haandværkere paa en Byg-